

Sygn. I C 98/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR del. Joanna Krzyżanowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Cichosz

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2016 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa P. M. s. R.

przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w K.

o odszkodowanie

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7.200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt I C 98/16

UZASADNIENIE

Powód P. M. domagał się zasądzenia na jego rzecz od Skarbu Państwa –Aresztu Śledczego w K. kwoty 100.000 zł tytułem odszkodowania za wydanie o nim nieprawdziwej opinii okresowej. Zarzucił, że w opinii, odczytanej mu w Areszcie Śledczym w G., niezgodnie z prawdą zostało wskazane, iż nie składał wniosków o zatrudnienie ani nie chciał podjąć zatrudnienia w czasie osadzenia w Zakładzie Karnym w C.. Tymczasem powód od 2009 roku złożył około 30 podań o pracę, zatrudniony był w fabryce autobusów (...), utrzymuje kontakt z instytucjami charytatywnymi i bierze udział w konkursach artystycznych. Podnosił, że przedmiotowa opinia stawia powoda w bardzo niekorzystnym świetle i powoduje utratę możliwości penitencjarnych, zawodowych i społecznych. Naruszone zostały tym samym art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 417 k.c., Europejska Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz Europejska Konwencja o Zapobieganiu Torturom i Nieludzkiemu lub Poniżającemu Traktowaniu albo Karaniu.

Pozwany Skarb Państwa – Areszt Śledczy w K., reprezentowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. W obszernym uzasadnieniu swojego stanowiska, wskazał w pierwszej kolejności, iż powód nie podał daty sporządzenia opinii penitencjarnej, która miała wyrządzić mu szkodę więc z ostrożności procesowej zgłasza zarzut przedawnienia. Zarzucił nadto, że zachowania

funkcjonariuszy państwowych nie miały charakteru bezprawnego i nie naruszyły żadnego dobra osobistego powoda. Zaprzeczył, by powód doznał jakiegokolwiek szkody niematerialnej. Podnosił, że powód nie wykazał istnienia przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa opartej na art. 417 k.c. Zarzucił także, że sąd cywilny nie jest uprawniony do badania legalności sposobu wykonywania kary pozbawienia wolności i przestrzegania praw osób osadzonych w jednostkach penitencjarnych i że takie uprawnienie przysługuje sądowi penitencjarnemu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. M. odbywa karę pozbawienia wolności, będąc osadzonym w różnych jednostkach penitencjarnych.

okoliczność bezsporna

W stosunku do niego wydawane są okresowo opinie penitencjarne.

okoliczność bezsporna

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód wskazał wprawdzie, że domaga się zasądzenia odszkodowania, jednakże przytoczone okoliczności faktyczne na uzasadnienie żądania nie pozostawiają wątpliwości, iż w istocie powód domaga się zasądzenia zadośćuczynienia za krzywdę związaną z naruszeniem jego dóbr osobistych. P. M. żądanie zasądzenia od pozwanego kwoty 100.000 zł upatrywał bowiem w sporządzeniu opinii okresowej, zawierającej nieprawdziwe, przedstawiające powoda w niekorzystnym świetle informacje, a odczytanej mu przez funkcjonariuszy Aresztu Śledczego w K.. Konsekwencje powyższego powód odczuwa w sferze penitencjarnej, społecznej i zawodowej.

Jednocześnie powód nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swojego stanowiska, nie wskazał też w związku z którą opinią okresową sformułował żądanie.

W tym miejscu podkreślić należy, że wprawdzie nie jest rzeczą Sądu zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycie środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.), nie mniej, Sąd mając na względzie, iż powód jest osobą pozbawioną wolności, zobowiązał go do sprecyzowania żądania poprzez wskazanie z jaką opinią okresową sformułował żądanie zapłaty zadośćuczynienia, a w szczególności do przedstawienia daty z jakiej pochodzi treści opinii, a także do wskazania wszelkich wniosków dowodowych na podnoszone twierdzenia, pod rygorem pominięcia (k.74). Powyższe było niezbędne dla dokonania przez Sąd oceny zakwestionowanej opinii w kontekście roszczenia powoda, tj. zbadania jej treści, prawdziwości zawartych w niej twierdzeń, wywołanych konsekwencji, w szczególności wobec stanowiska strony pozwanej, która zaprzeczyła, by miały miejsce jakiegokolwiek bezprawne działania względem powoda. Sprecyzowanie o jaką opinię chodzi było też istotne dla rozpoznania podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia. P. M. ani nie wskazał konkretnie, która opinia czy opinie zawierały informacje nieprawdziwe, ani nie skorzystał z inicjatywy dowodowej i stosownych dowodów nie zawnioskował (k.85). Tym samym Sąd w niniejszej sprawie nie dysponował żadnym materiałem, poza ogólnikowymi twierdzeniami, że opinia okresowa, sporządzana co pół roku i w której dużą rolę odgrywa opinia psychologa zawiera nieprawdziwe informacje, stawiające powoda w złym świetle, wpływając tym samym na jego sytuację penitencjarną, w tym przykładowo, możliwość ubiegania się o warunkowe przedterminowe zwolnienie. Same twierdzenia faktyczne strony nie mają jednak waloru dowodowego. Jednocześnie wobec tego, że powód nie podał danych konkretyzujących kwestionowaną opinię (nie sprecyzował roszczenia), Sąd nie mógł przeprowadzić, nawet z urzędu, żadnego postępowania dowodowego.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 6 kc a contrario, powództwo należało oddalić, o czym orzeczono jak w pkt. 1 sentencji.

Ponieważ powód przegrał sprawę w całości Sąd na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. w zw. z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (j.t. Dz. U. 2016.1313 ze zm.) zasądził od powoda na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa koszty zastępstwa procesowego. Wprawdzie w niniejszej sprawie P. M. był zwolniony od kosztów sądowych w całości (k. 27), jednakże stosownie do art. 108 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz.U. 2016 r. poz. 623), okoliczność zwolnienia od ponoszenia kosztów sądowych nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi. Powód występując z powództwem winien liczyć się z ewentualną przegraną, a co za tym idzie z poniesieniem kosztów na rzecz przeciwnika.

Na oryginale właściwy podpis.